

A közbenjáró imádság lényege.

ELŐZŐ RÉSZ: A KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁG LÉNYEGE

írta: CSIA LAJÓ

Ké. dr. 4474.

Imádság többféle van: van általános kérő imádság, van hálaadás, bűnvalló engesztelő imádság; van Istent disszidáló imádság, van imádat és van **k ö z b e n j á r ó** imádság. Most az utóbbiról beszélünk.

Mindenek előtt egy kérdésre szeretnék felelni, van-e egyáltalán értelme az imádkozásnak? Hiszen - amint mondják - Isten jobban tudja a :
szükségeinket, minek hát a mi gyarló gondolatainkat **ELÉJE** tárni? Aztán meg Isten eleve elhatározta, hogy mit fog tenni; mit változtathat kérésünk az Ő örök rendelésén?

Istennak tényleg nincs szüksége arra, hogy mi oktassuk Őt, de nekünk van szükségünk arra, hogy egész lelkünkkel **Eléje** álljunk, gondolatainkat az szent színe elé vigyük és jelenlétében áttisztítsuk. Az ilyen Istennel való kiegyenlítődésben a lélek a szellemek világának harcába kerül bel s abban döntő tényezővé válik. Hogy Isten állásfoglalásainkat előre lát ta és örök tervébe beillesztette, az semmit sem változtat azon a tényen, hogy Isten komolyan vesz bennünket és állásfoglalásainkat. Isten trónus körül kerubok és angyalvének vannak az égben; Isten semmit sem eszele szik övéinek megkérdezése nélkül, - nem azért mert bárkinek is oktatha ná Őt, hanem mert szeretete teremtményeit **Melléje** emeli s Ő ezekre rábí za magát, hogy Vele együtt gondolkozzanak, eszelekedjenek, sőt uralkodjan. Isten nem akar egyedül lenni; társakat keres, kikkel uralkodása felelős s égét, örömét megosztja.

Az imádkozás Istennel való együtturalkodás azokon az akadályokon, melyeket a világosság ellenségei, Isten ellenségei, Isten terveinek útjába gördítenek. Az imádság tehát kiegyenlítődés, egybehangolódás Istennel.

Az imádságnak ebből a meghatározásából folyik, hogy az imádkozás magunk odaadása Istennek; imádkozni tehát csak egész szívvel lehet. Minden imádkozásban a lélek leborul az Örökkévaló előtt és mindenestől aláveti magát az Ő örök akaratának. Ugyanakkor azonban saját látását is kitarja Isten előtt, úgy, mint gyermek szerető Atyja előtt; kitarja, mégha ezek a gondolatok hibásak is, tévesek is, mert ezt követeli a gyermeki bizalom. Kitarja azzal a szándékkal, hogy tévedéseit Isten helyreigazítja majd,

de ő is megmondja azt, amire gondol, azt ami fáj. Elmondja panaszát, még elégedetlenségét is, mert így szoktak a gyermekek egy szerető atyával beszélni. Így beszélt Jób is Istennel a csapások terhe alatt kinlódva s Istán nem a Jóbot oktatgató és vádoló barátainak fogta pártját, hanem Jób-nak, ki úgy beszélt, mint egy gyermek beszélni szokott. Kéréseinket bizalommal Isten elé kell vinnünk.

Az imádkozás tehát nem egyéni lelkigyakorlat, mint azt az "Effata" e. spirítiszta imakönynek mondott irás mondja, mely tulajdonképpen Istent nem ösmer, mert panteista, tehát istentagadó alapon áll.

Az imádkozás nem marad a lélek körein belül, hanem áthatol a szellemi világba. Az imádkozás harc, láthatatlan szellemi hatalmakkal való küzdelem, sőt Istennel való küzdelem, mint ahogy Jákób küzdött penielnél, nem akarta Istent addig elboesájtani, amíg meg nem áldja őt és győzött Istennel, mert engedte, hogy Isten legyőzze őt. Az imádkozásnak a harcoss teljes komolyságával és elszántságával kell vívnia a maga harcát. Az imádságba az egész embert bele kell vetni. Az imádság tehát csak mélységes és teljes meggondolásból fakadhat. Az csak szavakkal imádkozó, az Istent komázó, tiszteletlen imádkozó ISTENT KÁROMOL. a szép szavakkal hivalkodó imádkozó, vagy az, aki mások szebb imádságával járul az égi trón elé, olyan mint a tyuk, mely a páva tollait tűzködte saját farktollai közé, hogy így szebb legyen, pedig csak nevetséges lett. Az szép szavakkal imádkozók nevetségesek Isten előtt, sőt képmutatók, hazugok, mint ahogy hazug egy gyermek, aki egyszerű szavak helyett a szülőket kicirkalmazott szavakkal akarja magának meghódítani. Az imádságba a gyermek és a szülő közötti egyszerű szavak kellenek és egyszerű, igaz gondolatok. Az imádság soha nem lehet szép, csak igaz lehet!

Miután az imádkozás Istenhez való igazodás, az imádkozás egyik legfontosabb feltétele az Istennek való odaadás. Imádságunknak akkor van hatalma, ha bele tudunk illeszkedni Isten örök tervébe, melyet felőlünk, s környezetünk felől alkotott s melyet bennünk s rajtunk keresztül megvalósít.

Mivel Isten szabad akaratot adott az embernek s ezt a szabad akaratot tiszteletben tartja, elmondhatjuk, hogy Isten tehetetlen velünk szemé-

ben mindaddig, míg akaratunkat oda nem adjuk NEKI. Ez az akaratodadás tulajdonképpen a megtérés. Ha megtérünk s ha akaratunkat az ÖVÉNEK alá rendeljük - mert az első megtérés után is visszavehetjük Tőle akaratunkat - ha követjük Krisztust a tanítványeiként mindenhova késznek vagyunk menni, ahova Ő megy..... akkor vehet Isten kezébe minket s akkor alakíthatja életünket szabadon, arra a esodálatos mintára, melyet Mózes még a hegyen látott, mikor Istenhez fölment oda. Mi azonban idelelt magunk között láttuk, mert Jézus az égből leszállott/köszénk/ hozzánk és földi, testi életünkben mutatta meg, mi az isteni szeretet!

Imádságaink akkor lesznek hatalmasok, ha életünk átadott Istennek. Ebben az átadottságban születnek azok a gondolatok, meglátások, melyek az Övével találkoznak s melyeknek megvalósulását éppen azzal munkáljuk, hogy megvalósulásukért az Éghez fölkiáltunk. Isten nem avatkozik addig a föld dolgaiba, amíg itt egy kis sereg nem hívja alá Isten beavatkozását, mint ahogy Sátánnak is csak akkor van itt hatalma, ha vannak olyanok, kik beavatkozását kívánják és őt felidősséik. Isten önként mond le a beavatkozástól, mert az emberek szabad akaratát tiszteli; s Sátán azért marad távol, mert Isten nem engedi őt oda, ahová nem kívánják és nem hívják. Hogy Isten nem tud segíteni rajtunk addig, amíg magunkat NEKI egészen oda nem adjuk, ezt igen jól illusztrálja életem egyik kis eseménye. Egyszer az iskolában kificamítottam a könyökömet. A tanár egyik osztálytársammal házi orvosunkhoz küldött. Az orvos a diák segítségével próbálta húzogatni a karomat, hogy kinyujtván azt visszaigazítsa helyére, de hiába volt minden rángatás. Majd egyik orvos kollégájával próbálta, ugyanesak hiába. Már arról beszéltek, hogy elaltatnak, mikor a házi orvosunknak eszébe jutott valami: "Ne álljon ellen Lajoska, mikor a karját húzzuk, engedje el magát egészen." Nekem ugyanis fájt a karom és annak, hogy húzzák teljes erőmből ellenálltam. Ekkor megértettem, hogy miről van szó, odaengedtem a karomat s az egy húszára azonnal helyreözökkent. Így áll Isten is sokáig velünk szemben a megszentelődésben, míg végre megértjük, hogy a győzelmet akkor vivjük ki, ha Istennek teljes győzelmet engedünk életünkben. Jákób imádságának is ez volt a titka pénielnél, mikor egészen Istenre bízta magát, Isten tehe-

tetlenné tette őt, de ebben a tehetetlenségben győzött Jákób, mert ezzel fogadta be életébe egészen Istent. Csak Istentől legyőzettek tudnak az imádságban Istenen győzni, Isten egész hatalmát magunk mellé állítani. Ez a sikeres imádság titka! A gyógyulás feltétele is a teljes Istennek adottság, a teljes hit! Mikor Jézus a gutaütöttet meggyógyította, nemcsak a gutaütött hitt, hanem az az őt is aki vitte. Az együttes hit, az együttes odaadás hatalma nagy.

Az odaadásnak egyik alakja a várakozás, a veszteg maradás. Isten próbára teszi imádságunkat és bizalmunkat azzal, hogy nem azonnal segít, hogy sokszor az imádság után semmi meghallgatás sem látezik, hanem az embernek hosszán, kitartóan, esúggedetlenül kell imádkoznia, míg meghallgattatik. A veszteg-maradás: esendben maradás. Mikor Mózes Egyiptomból a zsidókat kivezette, a fáraó megbánta, hogy elengedte őket. Ekkor a zsidók válságos helyzetbe kerültek: előttük a tenger, mögöttük a fáraó serege. Mózes akkor azt mondta a zsidóknak: "Az Ur fog hadakozni értetek, ti pedig veszteg legyetek! /II. Móz. 14, 14./ Mialatt a zsidók esendben vártak, Isten tűzoszlopban ^{mögöttük} /melléjük/ állott s elválasztotta őket a fáraótól; előttük hatalmas széllel kiszáritotta a vizeket s a zsidók megmenekültek. Aki várni nem tud, annak imádsága nem lesz győzedelmes.

A közbenjáró imádság küzdelem, harc." Mindenkör tusakodván imádságban értetek....." /Kol. 4, 12./ Harcolunk Istennel, a tisztátalan szellemiségekkel, az emberekkel magunkkal.- Istennel azért harcolunk, hogy ne hagyjon magunkra, hanem nyujtsa ki segítő jobbát, ne hallgasson, hanem lépjen közben lépjen elő és mutassa meg, hogy él, hogy hatalmas s ŐVÉ a parancsolás joga. Ővé a birodalom.

A tisztátalan szellemi hatalmakkal folytatott harcban mindig az a tudat vezet, hogy mi vagyunk a gyöngébbek s el kell esnünk, ha Isten nem segít; ez a harc tehát megint Istenhez kerget, segítségének várásához. Az emberekkel folytatott harc nem olyan fontos, mint az előbbieket, hiszen nem hus és vér ellen van a mi harcunk, hanem szellemi hatalmak ellen, az emberek mögött meglátjuk őket ingerlő, indító sötét szellemi hatalmakat: így az emberek ellen folytatott harc, megint Istenhez űz. Végül harcolnunk kell önmagunk ellen, jellemünk, multunk ellen, szóval óemberünk el-

de lelkünk erősebb, mint szívünk, magunkat legyőzni megint nem vagyunk képesek, ezért ez a hare is Istenhez kerget, nagy Szövetségünkhöz és hittel rábisszuk magunkat

A hare az ellenségek ellen abban áll, hogy mindenikkel farkasszemmet nézünk, magunkat meg nem adjuk, hanem Istenhez kiáltunk és Őt segítségül hívjuk. A közbenjáró imádság ilyen Istenre tekintés, melyben a bajt és Segítőt egymás mellé állítjuk és Istent nagyobbak tekintve hiszünk, segítségére várunk! Minden a hiten fordul meg! Ahol hit nincs, ott segítség nincs! Így nem lehetett segíteni Názáretben és Athénben! Előbbi helyen megvetették Jézust és nem hitték Benne; utóbbi helyen a nagy filozófiától csásosgtak az emberek és érzéketlenül mentek el az isteni segítség mellett.

Világosság is kell az imádkozáshoz. Tudnunk kell, Isten az adott esetben akarja-e a gyógyulást, vagy azt amit Tőle kérünk. Mert megtörténik, hogy Isten meghallgatja a kérést is, amely nem akarata szerint való, de az ilyen imameghallgatás átokká válik életünkben, mint ahogy sokan felgyógyulásuk után bűnökbe esete, felfuvalkodottságba és Istent megtagadták. Azért csak olyan esetben vethetjük kezünket betegekre és imádkozhatunk értük, amikor Isten küld arra. Istenkisértés, vagy éppen Isten semmi-bevévése akárkiért imádkozni, aki éppen jelentkezik. Így könnyen ráimádkozássá válik bennünk közbenjárásunk, vagyis varázslássá, babonává. Ha valamit, úgy az imádkozást félve és rettegetve kell gyakorolnunk.

Szeretet is kell az imádkozáshoz, amikor másokért imádkozunk. Ha nem a szeretet visz az oltár elé, melyen füstölő áldozatunkat bemutatjuk akkor másokért való imádkozásunk könnyen üzletté válik, melyet kenyérkeresetképpen végezzünk. A szeretet pedig ingyenes, ha megfizetik, ha pénzbeli támogatást várunk imádkozásunkért, megsértettük, közönségessé tettük azt ami szent és Isten haragját vonjuk magunkra. De a szeretet nem fakad fel a természetes emberi szívből, amely önző; az ellenség iránti szeretetet csak Isten adhatja szívünkbe, ha mi kérjük. Amit úgy kiséjtölünk, kiseröltetünk szívből, az hamisítvány, nem igazi szeretet. Jézus példájából látjuk, mi az igazi szeretet; Jézus utánuk ment azoknak, akiket szeretett, megosztotta velük, ami az övé volt, az életet, fényt, bék-

A kőszbenjáró imádság lényege. - 8 -

békeséget. Átokká lett értünk! Nem akkor, mikor a halottak közé ment, mert az már a diadalutjához tartozott, hiszen az evangéliumot hirdetni ment a halottaknak, hanem akkor lett átokká, mikor Isten a keresztfán magára hagyta. Mi is akkor szeretünk mikor testvéreink nyomosságát, bűnét magunkévé tesszük. ^A szeretet nem modor, nem kánaáni loasogás!!

Imádkozni csak titokban lehet, nem hitetlenek füle hallatára, tüntetés-képen, mint a farisszusok tették. Az imádkozásból színházat, látványos-ságot csinálni annyi, mint annak minden komolyságát elvenni. Nem tömeg e-lőtt kell imádkozni, hanem elrejtőzve, kevesekkel, akik velünk együtt küzde-nek Istennel. S Isten, aki titkon nézi a titkos imádságot, meg fog fizet-ni nyilván. Isten tette tartozik a nyilvánosság elé, nem a mi imádkozá-sunk.

- . ó - . ó - . ó . w ó - . ó .

§

§

§

